

[Bilgrav-Nielsen]

politik, at der ingen atomvåben må findes på dansk område i fredstid.

Vi mener også, at det er et rimeligt krav, et principielt rigtigt krav, at i det stykke må der gælde de samme krav til civile skibe som til krigsskibe, altså samme sikkerhed med hensyn til, hvad der transporteres.

Vi er derimod betænkelige ved at overlade det til kommunalbestyrelserne at føre kontrol på dette område. Vi har at gøre med et stykke sikkerhedspolitik, som ligger hos regering og folketing, men vi er helt på det rene med, at der er behov for i udvalget at få drøftet igennem, hvordan vi bedst muligt sikrer friheden for atomvåben, sikkerheden for, at der ikke er atomvåben på dansk område i fredstid.

**Nør Christensen (CD):**

Det beslutningsforslag, vi her har til første behandling, drejer sig om kommunernes mulighed for at afvise anløb af visse militære fartøjer. Spørgsmålet om at afvise anløb af krigsskibe, der medbringer A-, B- eller C-våben, har været debatteret ikke alene mange gange, men utrolig mange gange. Sidste gang var, da det amerikanske krigsskib »Iowa« anløb København. En af kommunens borgmestre – endnu da, jeg skal ikke nævne navne – ville selvfølgelig forbyde anløb af det amerikanske krigsskib.

Fra SFs og VS' side er der i den senere tid brugt utallige, forhåbentlig spildte, kræfter på at så tvivl om den danske atompolitik. Man har forlangt, at regeringen over for vore NATO-allierede præciserer vor holdning samt forud for kommende flådebesøg afkræver garantier for, at fartøjerne ikke er atombevæbnede. Jeg gik egentlig ud fra, at vore allierede var klar over den danske holdning. Jeg mener, det vil være nedværdigende at gentage den gang efter gang. Jeg mener ikke, at vore allierede er så tungt opfattende.

Jeg vil gerne klart sige, at den danske regering og dermed også centrum-demokraterne har tillid til, at vore allierede efterkommer vor erklærede atompolitik, der som bekendt går ud på, at Danmark ikke vil acceptere atomvåben på dansk territorium i fredstid.

Jeg går også ud fra, at der ikke er flertal for det beslutningsforslag, som ligger her, og jeg skal derfor afvise forslaget.

Det kunne være interessant at få at vide, hvem det egentlig er, der i givet fald skal kontrollere det. Hvem er det ude i kommunerne, der har forstand på disse ting? Skal det være borgmesteren i egen høje person eller rådhusbetjenten eller formanden for socialudvalget? Hvem man har forestillet sig, ved jeg ikke, men en lidt nærmere præcisering, eventuelt suppleret med, hvorledes de pågældende skal uddannes, kunne jeg godt ønske mig.

**Albrechtsen (VS):**

Jeg kan med det samme sige til hr. Nør Christensen, at den opgave skal løses af vore udmærkede havnemyndigheder, som i forvejen administrerer fragten ind og ud af havnene. Det var til det mere tekniske.

Så vil jeg vende mig til det spørgsmål, forsvarsministeren rejste i sit indlæg, nemlig om tilliden til den danske atompolitik. Forsvarsministeren havde fuld tillid til, at den blev respekteret, også i fredstid. Ja, forsvarsministeren havde endog den opfattelse, at et flertal i befolkningen har den tillid.

Nu ved jeg ikke, hvor ministeren ved det fra, men jeg tror i hvert fald, at det ligger sådan, at flere og flere mennesker i Danmark får større og større mistillid til, at den danske atomvåbenfrihed respekteres. Jeg tror faktisk, at mange mennesker finder den danske atompolitik helt utroværdig, så længe vi ikke har disse garantier og de kommunale muligheder, vi her foreslår. Jeg tror, de fleste er klar over, at den danske atompolitik i øjeblikket er gennemhullet som en si.

Så hævder man, at det ville være helt i strid med alle magtfordelingsprincipper, hvis man gav kommunalbestyrelserne en sådan competence, som der her er tale om.

Jeg synes, at når det drejer sig om disse våben, kemiske våben og atomvåben, så må princippet være, at ingen mennesker må kunne tvinges til at leve med eller i nærheden af disse våben, ingen by må kunne tvinges til at have disse våben på sit territorium, ingen boligforening bør kunne tvinges til at acceptere atomvåben eller kemiske våben, ingen havn.

Det er så fundamentalt, at det er en problemstilling, der rækker noget ud over de lidt formelle og juridiske betragtninger, der har været fremført om grænserne for det kom-